

Марія Дегтярьова

курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування

Науковий керівник:

к.психол.н., доц. **Шинкаренко І.О.**

доцент кафедри гуманітарних дисциплін
та психології поліцейської діяльності,
кандидат психологічних наук, доцент

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ЖІНКА В ПОЛІЦІЇ: «ЗА» І «ПРОТИ»

У наш час питання гендерної рівності є одним з найбільш суперечливих серед суспільства, а ХХІ століття взагалі є дуже мінливе та новітнє. Саме зараз активувалась громадськість з поняттям «фемінізм», на основі цих подій в нашій державі більша частина державних службовців почала реагувати на ці нововведення, а найпопулярніші коментарі на цю тему надали депутати : «Коли я чую про ці феміністичні рухи, то кажу їм іти в армію і все стане на своїй місці», - Ірина Верещук.

Метою цієї роботи є все ж таки розв'язати питання гендерної рівності в діяльності поліції, а також проаналізувати психологію жінок-правоохоронців.

Торкаючись гендерного питання саме в діяльності поліції неможливо не зазначити про професійну деформацію. Кожен з нас ознайомлений зі стереотипом, що жінки – домогосподарки та доглядальниці за дітьми, але зважаючи на статистику слід зазначити, що наразі жінок в державних службах в 3 рази більше, ніж чоловіків. Багатьом відомо, що основними ознаками професійної деформації поліцейського є байдужість до оточуючих, в тому числі до близьких; безжалісність; корисність; підозріле відношення до людей; сварки на ґрунті втомленості; зловживання повноваженнями і т.д. [1] Зазвичай причинами такої деформації є специфіка злочинного середовища та негативний вплив оточуючого суспільства. Так як жінки є «основою родини» та «хранителькою домашнього вогнища», для багатьох є незрозумілим обрання саме такої професії жіночою статтю. Тому постає питання : чи може втомлена, безжалісна, корисна, агресивна жінка під впливом професійної деформації побудувати родину та виховати дітей. Роблячи висновок, жінка є заручницею стереотипів.

Слід зазначити, що проблематикою в цій сфері є дискримінація з боку чоловіків-керівників та товаришів по службі, адже саме психологічний тиск є основним видом пригнічування особливості. Також недостатньо обговорюються питання щодо побуту, навіть такі банальні, як розмір одягу, взуття, незадовільні умови проживання, «чоловічі» спортивні нормативи і т.д. Саме це і є основними причинами, що виключає можливість жінок нести належну службу. [2]

Психологія жінок передбачає їх безконфліктність, чутливість, ширість та певний «материнський інстинкт», що і допомагає вирішити всі ситуації : від світових конфліктів до міжособистісних побутових сварок. З метою покращення результативності та захисту прав жінок у сфері розв'язання питань збройних конфліктів, а також посилення ролі жінок у вирішенні миру в уражених конфліктом країнах утворена Резолюція Ради безпеки ООН 1325 «Жінки. Мир. Безпека». Існує декілька напрямків посилення жінок після та під час військових конфліктів : посилення жінок у запобіганні конфлікту, захист жінок під час та після конфлікту, жінки як рівні учасниці у вирішенні конфлікту.[2, 13 с.]

Отже, питання гендерної рівності в Україні, як і в усіх країнах Європи набирає обертів своєї актуальності серед суспільства, а також на державному рівні. В ст. 3 Конституції України зазначено: «Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.», а отже честь і гідність як чоловіка, так і жінки є найвищою соціальною цінністю, незалежно від статевих відмінностей. [3] Кожен громадянин має право на свій вибір, свою думку, а також на забезпечення цього права державою. Не стать визначає обізнаність в своїй справі, а прагнення людини, її прагнення до змін, професіоналізм та позитивний результат.

1. Юридична деонтологія: підр./за ред. В.М.Горшеньова, В.В.Комарова. -Х.: Основа, 1993.
2. Роль жінок у прийнятті рішень та вирішенні збройних конфліктів / М.Д. Дегтярьова, Д.А. Білан.
3. Конституція України від 28 червня 1996 року [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://portal.rada.gov.ua>.

Яна Лазарєва

курсант факультету підготовки фахівців
для підрозділів кримінальної поліції

Науковий керівник:

Репан М. І.

старший викладач кафедри
адміністративного права, процесу
та адміністративної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ У ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ

Міжнародні стандарти, спрямовані на подолання домашнього насильства, виступають основою національного законодавства України у сфері запобігання та протидії домашньому насильству. Особливо важливою у даному напрямку є розробка єдиних стандартів діяльності держав щодо протидії насильству в сім'ї. На сьогодні такі принципи та стандарти знайшли своє відображення в різноманітних міжнародних нормативно-правових актах.

Статут Організації Об'єднаних націй (1945 р.), в якому закріплено рівні права чоловіків і жінок та зазначено, що держави повинні забезпечувати повагу до прав і свобод людини незалежно від статі [1]. Звідси, вперше на міжнародному рівні був закладений фундаментальний принцип гендерної рівності, що далі конкретизувався у наступних нормативно-правових актах.

Загальна декларація прав людини (1948 р.), відповідно до статті 2 якої кожна особа повинна володіти всіма правами та всіма свободами, проголошеними в цій Декларації, без жодної відмінності стосовно раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії, політичних або інших переконань, національного або соціального походження, майнового, станового та іншого походження [2].

Зазвичай від домашнього насильства найчастіше потерпають жінки та діти, отже найбільша увага світової спільноти зосереджена на захисті саме цих категорій населення. Жінки почали боротися за свої права ще з XVIII століття. Але якісь реальні права і свободи, які б були закріплені на рівні законів, вони отримали лише у XX столітті. Спочатку жінки прагнули отримати виборчі права. У 1983 році в Новій Зеландії жінки вперше отримали виборчі права, а і з часом Сьогодні фемінізму характеризується посиленням боротьби з будь-якими проявами насильства щодо жінок, серед яких домашнє насильство займає центральне місце. Оскільки саме жінки становлять найбільш уразливу групу, що страждає від насильницьких дій з боку членів своєї родини (батьків, чоловіків, братів тощо), то на конкретизацію зазначених прав людини було видано ряд міжнародних документів, одним із яких стала Конвенція про ліквідацію усіх форм дискримінації стосовно жінок (1979 р.) [3]. Цей документ ще називають «Біллем про права жінок», оскільки він є основоположним міжнародним актом у сфері забезпечення прав жінок. жінки отримали виборчі права майже в усіх країнах світу.

Справедливою є думка Ситникова С.Н., який зазначає, що міжнародне співтовариство усвідомлює всю гостроту й важливість проблеми домашнього насильства й намагається виробити єдину систему запобігання такому насильству й захисту його жертв. Важливими складовими цієї системи є правове забезпечення, а також суспільний захист жертв насильства й діяльність соціальних служб. При цьому підкреслюється, що ефективна політика проти домашнього насильства можлива тільки у випадку співробітництва, взаємодії різних структур і населення [4].